

— Турци. Предаватъ се. Много! Има и българи — говорятъ български...

Веригата се спира. Предъ насъ, на около петдесетъ крачки, се вижда въ мрака една тъмна група отъ двайсетина души. Тѣ сж прави. Чухъ нѣколко пжти да извика нѣкой отъ тѣхъ: „Теслимъ!“ Говорѣха още нѣщо, което не можеше да се разбере. Взводниятъ подофицеръ Гуджуковъ, който бѣше излѣзълъ напредъ, потвърди сжщото: искатъ да се предадатъ. Той ходилъ при тѣхъ, говорилъ. Чудѣхъ се какво да се направи. А ако е измама? Самъ не можахъ да реша нищо. Попитахъ за дружинния командиръ, пратихъ да го потърсятъ.

А между войниците шумътъ и бъркотията бѣха голѣми. Всички викаха високо, съветваха, даваха планове. Да се заобиколятъ, да имъ се взематъ пушките. Съ голѣми усилия се мжчихъ да ги накарамъ да не напуцатъ мѣстата си и да внимаватъ. Но всички, почувствуваха нѣкакъвъ голѣмъ успѣхъ, радваха се, забравяха опасността и боя. Да се взематъ пленници — това бѣше особно едно отличие.

А презъ всичкото това време, което, разбира се, не трая повече отъ нѣколко минути, откъмъ турците не се чуваше нищо. Даже тѣзи, които стояха наблизо предъ насъ и искаха да се предаватъ, мълчаха и тѣ, все така